

UZASADNIENIE

K. P. został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 15 maja 2002r., sygn. akt **II K 19/02** za:

a/ czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk popełniony w dniu 4/5 sierpnia 2001 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b/ czyn z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 2 października 2001 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c/ czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w dniu 6 października 2001 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,
objęte karą łączną 1 roku pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 31 marca 2003r., sygn. akt **II K 258/02** za:

a/ czyn z art. 278 § 1 kk popełniony w dniu 2 maja 2002 roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ czyn z art. 279 § 1 kk popełniony w okresie od 8 maja 2002 roku do 4 czerwca 2002 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności,

c/ czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk popełniony w dniu 21 maja 2002 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

objęte karą łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 4 kwietnia 2003r., sygn. akt **II K 277/02** za czyn z art. 278 § 3 kk popełniony w dniu 21 kwietnia 2002 roku na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

4. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 21 października 2003r., sygn. akt **II K 92/03** za czyn z art. 280 § 1 kk popełniony w dniu 14 kwietnia 2003 roku na karę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 16 kwietnia 2003 roku do dnia 16 kwietnia 2007 roku;

5. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 26 maja 2008r., sygn. akt **II K 133/08** za czyn z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 31 października 2007 roku na karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 6 sierpnia 2008 roku do dnia 24 października 2011 roku z zaliczeniem na jej poczet okresu od 13 grudnia 2007 roku do 26 maja 2008 roku;

6. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 10 lutego 2009r., sygn. akt **II K 71/08** za czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 12 lipca 2008 roku na karę 5 lat pozbawienia wolności, którą odbywał od 23 listopada 2011 roku do 21 kwietnia 2015 roku i odbywa od 23 listopada 2015 roku z zaliczeniem na jej poczet okresu od 16 lipca 2007 roku do 6 sierpnia 2008 roku.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 30 czerwca 2011r. w sprawie o sygn. akt **II K 69/11**, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 17 listopada 2011 roku o sygn. akt IX Ka 470/11, połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w pkt I (sygn. akt II K 19/02), II (sygn. akt II K 258/02) i III (sygn. akt II K 277/02) oraz wymierzono skazanemu dwie kary łączne po 1 roku pozbawienia wolności a w pozostałym zakresie umorzono na podstawie art. 572 kpk postępowanie o wydanie wyroku łącznego.

7. Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 5 lipca 2016r., sygn. akt **II K 210/16** za czyn z art. 242 § 2 kk popełniony w dniu 28 kwietnia 2015 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 lipca 2016r., sygn. akt **II K 49/16** za czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 21 kwietnia 2015 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności.

(dowody:

karta karna k. 9-10;

opinia o skazanym z Zakładu Karnego w G. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 27-30;

wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 15-16, 20;

wyroki Sądu Rejonowego w Grudziądzu k. 22;

wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu k. 17;

postanowienie Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 2-4, 21;

postanowienie Sądu Rejonowego w Grudziądzu k. 23).

Aktualnie K. P. od 23 listopada 2015r. odbywa karę 5 lat pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II K 71/08. Następnie odbywać będzie kary:

- 1 roku pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II K 69/11;

- 1 roku pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II K 69/11;

- 5 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie II K 210/16;

- 1 roku pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II 49/16.

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego nr 2 w G. wynika, że przewidywany okres wykonania kar wobec skazanego K. P. to 20 kwietnia 2020 roku a uprawnienia do warunkowego przedterminowego zwolnienia skazany nabył w dniu 6 kwietnia 2016 roku.

Skazany jest żonaty od 28 września 2016 roku. Związek małżeński zawarł w Zakładzie Karnym nr 2 w G.. Nie ma dzieci i nie jest zobowiązany alimentacyjnie.

Przed osadzeniem skazany mieszkał z bratem i ojcem, któremu czasami pomagał w pracy.

Skazany odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym dla recydywistów penitencjarnych typu zamkniętego w systemie zwykłym. K. P. nie jest zainteresowany odbywaniem kary w systemie programowego oddziaływania, wobec którego jest niezmiennie negatywnie ustosunkowany.

Zachowanie K. P. w trakcie odbywania kary w całokształcie okoliczności było oceniane jako wysoce naganne. Był on wprawdzie wielokrotnie nagradzany, lecz był nadto kilkudziesięciokrotnie karany m.in. za zachowania nieregulaminowe: akty samoagresji poprzez połykanie ciał obcych i pocięcia celem wymuszenia na administracji zakładu karnego określonych zachowań. Nie były stosowane wobec niego środki przymusu bezpośredniego.

K. P. w czasie wolnym ogląda telewizję.

Skazany K. P. deklaruje przynależność do nieformalnych struktur podkultury przestępczej i silnie się z nią identyfikuje. W grupie współosadzonych funkcjonuje zgodnie. W trakcie pobytu skazanego w warunkach izolacji

penitencjarnej nie zaobserwowano u niego posługiwania się przemocą. Nie były stosowane wobec niego środki przymusu bezpośredniego.

Skazany nie korzystał ze zwolnień na czasowe opuszczenie zakładu karnego. Natomiast w dniu 24 kwietnia 2015 roku nie powrócił do zakładu karnego z przepustki, przebywając na niepowrocie do 24 listopada 2015 roku, kiedy to został zatrzymany. Do zakładu karnego został doprowadzony przez funkcjonariuszy Policji.

K. P. ma wykształceniem podstawowe, z wyuczonym zawodem ślusarza. W jednostce penitencjarnej nie pracuje ze względu na naganne zachowanie, niemniej jednak nie przejawia żadnego zainteresowania podjęciem pracy czy nauki.

Kontakt zewnętrzny utrzymuje z najbliższą rodziną a przede wszystkim z żoną, do której zamierza wrócić po opuszczeniu izolacji penitencjarnej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z uwagi na daty wydania wyroków w sprawach K. P. na wstępie należało ustalić jaki porządek prawny winien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego wyroku łącznego.

Mianowicie wyroki w sprawach: sygn. akt II K 92/03, sygn. akt II K 133/08, sygn. akt II K 71/08 i sygn. akt II K 69/11 (II K 19/02, II K 258/02, II K 277/02) wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Natomiast wyrok Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie o sygn. akt II K 210/16 i wyrok Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie o sygn. akt II K 49/16 zostały wydane po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396).

Analiza czasu, w którym popełnione zostały czyny objęte omawianymi w pkt 1 – 8 wyrokami wskazuje zaś, że wszystkie czyny miały miejsce przed nowelizacją kodeksu karnego obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 roku.

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. I tak art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Przepis art. 19 ust. 1 w/w ustawy nie nakazuje bowiem w takiej sytuacji stosowania ustawy nowej a jedynie doprecyzowuje zakres, w jakim wyłączone jest stosowaniu ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem jej wejścia w życie.

Przenosząc to na grunt sprawy K. P., stwierdzić należy, że stosując to kryterium, sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej K. P. i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem

popelnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popelnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Dokonując wspomnianej analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 1 lipca 2015 roku a przed 15 kwietnia 2016 roku. Jedyne – przez niedopatrzenie – pominął to w sentencji wyroku.

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popelnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popelnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kary orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach od 1 do 6 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 30 czerwca 2011 roku w sprawie II K 69/11. Wyrokiem tym rozważono wszystkie skazania K. P. do dnia wyrokowania, a kolejne skazania – wyrokami opisanymi wyżej w punktach 7-8 – nastąpiły za czyny popelnione po wydaniu wszystkich wyroków jednostkowych (z punktów 1-6), tak więc co do kar orzeczonych tymi wyrokami zachodziła tzw. powaga rzeczy osądzonej i dlatego postępowanie należałoby umorzyć, stosując przepisy rządzące karą łączną przed 1 lipca 2015 roku.

Analizując natomiast daty czynów oraz daty wydania wyroków w sprawach wymienionych w pkt 7-8, w pełni aprobując poglądy wyrażone w w/w uchwale Sądu Najwyższego (mającej moc zasady prawnej), Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego i orzeczenia kary łącznej.

Pierwszy wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „kończącą” realnego zbiegu przestępstw) K. P. za przestępstwo został wydany w dniu 5 lipca 2016r. w sprawie o sygnaturze II K 201/16. Przestępstwa popelnione pomiędzy tą datą a dniem 26 lipca 2016r. (data wyrokowania w sprawie o sygn. akt II K 49/16) tworzą zbieg, obejmujący rozstrzygnięcia o karach zasadniczych zawartych w wyrokach:

1) Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 5 lipca 2016r., (**sygn. akt II K 201/16**), za czyn popelniony w dniu 28 kwietnia 2015r.,

2) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 lipca 2016r., (**sygn. akt II K 49/16**), za czyn popelniony w dniu 21 kwietnia 2015r.

Łączeniu podlegały zatem kary:

- 5 miesięcy pozbawienia wolności,

- 1 roku pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 kk granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W analizowanym przypadku ta granica wynosi 1 rok pozbawienia wolności oraz 1 rok i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Dokonując natomiast analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane.

W ocenie Sądu w odniesieniu do kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach o sygn. akt II K 71/08, II K 201/16 i II K 49/16 zachodzi negatywna przesłanka orzeczenia kary łącznej określona w art. 85 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym od 14 kwietnia 2016 roku, zgodnie z którym, jeżeli w trakcie wykonywania kary pozbawienia wolności sprawca popełni inne przestępstwo, to kara orzeczona za to przestępstwo nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Przestępstwa, za które wymierzono karę wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie o sygn. akt II K 201/16 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie o sygn. akt II K 49/16 popełnione zostały po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania, tj. podczas odbywania, kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie o sygn. akt II K 71/08, co zgodnie z brzmieniem przepisu art. 85 § 3 kk, nie dawało możliwości uznania kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem w sprawach o sygn. akt II K 201/16 i II K 49/16 za podstawę orzeczenia kary łącznej. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że zwrot „kara odbywana” odnosi się właśnie do kary po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania której sprawca popełnił przestępstwo, niezależnie od tego czy skazany faktycznie przebywa w jednostce penitencjarnej. To ta kara jest przez niego „karą odbywaną” w czasie popełnienia czynu (por. postanowienie SN z 19 stycznia 2017 roku, I KZP 12/16). Nie ma natomiast żadnych przeszkód, by kary orzeczone w sprawach II K 201/16 i II K 49/16 połączyć węzłem kary łącznej, gdyż wyłączenie przewidziane w art. 85 § 3 kk takiego przypadku nie obejmuje.

Natomiast – w ocenie Sądu – nie zachodzi negatywna przesłanka, o jakiej mowa w art. 85 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku do 15 kwietnia 2016 roku. Zgodnie z tym przepisem „podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu (1), a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu (2) z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu (3)”. W sprawie II K 71/08 skazany rozpoczął odbywanie kary w dniu 23 listopada 2011r., a czyny w sprawie II K 201/16 i II K 49/16 zostały popełnione odpowiednio w dniu 28 kwietnia 2015 roku i 21 kwietnia 2015 roku.

W uzasadnieniu Rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr (...)) wskazywano na cele art. 85 § 3 kk następująco: „Jedynym instrumentem wyłączającym w pewnym zakresie łączenie kar jednorodnych lub innych podlegających łączeniu jest proponowany art. 85 § 3 kk, wedle którego podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu oraz ta kara lub kara łączna, w skład której wchodzi. Ma on zapobiegać sytuacjom, w których skazany na surową karę pozbawienia wolności (jednostkową lub łączną), zbliżając się do górnej granicy zagrożenia, przed zakończeniem odbywania aktualnej kary mógłby popełnić nawet przestępstwa o znacznej szkodliwości społecznej, a kary za nie wymierzone w ogóle lub jedynie w minimalnym stopniu wpływałyby (z uwagi na niemożność przekroczenia górnej granicy rodzajowej kary) na rozmiar kary pozostającej mu jeszcze do odbycia. Innym refleksem tej swoistej bezkarności byłby niewątpliwie fakt, że skazanym zależałoby w opisanej sytuacji na prawnym bądź nawet bezprawnym odwlekaniu w czasie zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności. Po jej zakończeniu musieliby bowiem odbyć nową karę w całości. Zgodnie z propozycją art. 85 § 3 kk karą łączną nie będzie można objąć kary wymierzonej za przestępstwo popełnione przed zakończeniem wykonywania innej kary (łącznej), która podlegałaby według zasad ogólnych łączeniu. W tym wypadku projektodawca przewiduje zasadę wykonywania po sobie orzeczonych kar (kar łącznych)” (pkt II.6 projektu – s. 18-19).

Mimo tak zarysowanych celów nowelizacji, przepis art. 85 § 3 kk został zredagowany w ustawie nowelizacyjnej na tyle nieprecyzyjnie, że wzbudził on zasadnicze wątpliwości interpretacyjne. W doktrynie i orzecznictwie sądów powszechnych zarysowały się dwa stanowiska interpretacyjne, w jaki sposób odczytywać art. 85 § 3 kk.

Wedle pierwszego stanowiska, negatywną przesłankę do wydania wyroku łącznego z art. 85 § 3 kk, mimo niewątpliwych mankamentów natury redakcyjnej, należy odczytywać zgodnie z wolą projektodawców wyrażoną w cytowanym wyżej uzasadnieniu Rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Wyłączenie możliwości wydania wyroku łącznego dotyczyłoby sytuacji, gdy po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary, sprawca dopuszcza się popełnienia kolejnego przestępstwa. Zakaz łączenia w wyroku łącznym dotyczyłby kary faktycznie wykonywanej (jednostkowej lub łącznej) z karą wymierzoną za przestępstwo popełnione w trakcie jej wykonywania (por. Piotr Kardas [w:] Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, pod red. Włodzimierza Wróbla, Kraków 2015, s. 500-509).

Wedle drugiego stanowiska, (por. J. Majewski – Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, tezy 15-22 do art. 85 kk), przepisu art. 85 § 3 kk nie można interpretować wyłącznie przez pryzmat woli projektodawcy, któremu chodziło o wyłączenie możliwości wydania wyroku łącznego w sytuacji, gdy po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary, sprawca dopuścił się popełnienia kolejnego przestępstwa, za które orzeczono karę tego samego rodzaju. W drodze prac legislacyjnych wola projektodawcy przepisów może ulec zasadniczej modyfikacji, np. w drodze zmiany stanowiska ustawodawcy albo wobec niedoskonałości redakcyjnych. Skoro jednak w prawie karnym nie jest dopuszczalna wykładnia rozszerzająca, ograniczająca zasady wydawania wyroku łącznego na podstawie art. 85 § 1 i § 2 kk, przepis art. 85 § 3 kk, jako mający charakter gwarancyjny i wyjątkowy, należy interpretować wąsko (*exceptiones non sunt extendendae*). W motywach ustawodawczych wskazywano na niemożność połączenia dwóch kar (pierwszej – wykonywanej i drugiej – orzeczonej za przestępstwo popełnione między rozpoczęciem a zakończeniem wykonywania pierwszej), natomiast przepis art. 85 § 3 kk mówi o układzie trzech kar:

- 1) pierwszej kary – orzeczonej za przestępstwo popełnione między rozpoczęciem a zakończeniem wykonywania innej;
- 2) drugiej kary – mającej status „wykonywanie rozpoczęte, jeszcze nie zakończone” (nie mylić ze statusem „aktualnie wykonywana”);
- 3) trzeciej kary – mającej status „aktualnie wykonywana” ze wskazaną jako druga.

Widać, że wskazane wyżej kary druga i trzecia, w warunkach art. 85 § 3 kk nie byłyby połączone węzłem kary łącznej, choć podlegałyby łączeniu. Sytuacja taka byłaby możliwa w wypadku wykonywanych jednocześnie: kar grzywny, albo kar ograniczenia wolności zawierających różne obowiązki z art. 37 § 1a kt 1-4 kk. Wyłączenie orzekania wyrokiem łącznym z art. 85 § 3 kk nie ma zastosowania do kar pozbawienia wolności, gdyż nie jest możliwe wykonywanie w tym samym czasie dwóch kar pozbawienia wolności, wskazanych w tym przepisie jako druga i trzecia, gdyż dwie kary pozbawienia wolności nie mogą być wykonywane jednocześnie.

Poza tym, charakteryzując kary wymienione w art. 85 § 3 kk, jako pierwsza i druga w kolejności użycia sformułowania „kara”, nie zaś „kara lub kara łączna”, choć w przepisie tym, i innych tego rozdziału, odróżnia się „kary” od „kar łącznych”. Należy w związku z tym przyjąć, że muszą to być tzw. kary jednostkowe, tymczasem kara wykonywania w sprawie o sygn. akt II K 71/08 jest karą łączną.

W konkluzji należy zaakceptować stanowisko, że tak duża rozbieżność między zamierzonym a rzeczywistym zakresem zastosowania stanowionego przepisu jest najpewniej rezultatem dużego deficytu staranności legislacyjnej, zaś przepisu art. 85 § 3 kk w redakcji obowiązującej pomiędzy 1 lipca 2015 roku a 14 kwietnia 2016 roku nie da się wyłożyć zgodnie z intencją projektodawców. „Przyjęcie, że użyte w dopełniaczu określenie <podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu> odnosi się do kary wymienionej w nim jako pierwsza stanowiłoby niedopuszczalne odstępstwo od jednoznacznego rezultatu wykładni językowej – niedopuszczalne z dwóch powodów, mianowicie ze

względem na zakaz wykładni rozszerzającej przepisów ustanawiających wyjątki (*exceptiones non sunt extendendae*) i z uwagi na zakazy wykładniowe wynikające z konstytucyjnej zasady *nullum crimen, nulla poena sine lege poenali anteriori* (chodzi bowiem o przepis zastrzegający odpowiedzialność, co wynika wyraźnie z cytowanych wyżej motywów ustawodawczych)” (por. J. Majewski – Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, LEX 2015, tezy 21 do art. 85 k.k.).

Niedoskonałość redakcyjną przepisy art. 85 § 3 kk w brzmieniu wprowadzonym od dnia 1 lipca 2015r. i możliwość różnej interpretacji tego przepisu, dostrzegł także ustawodawca, wprowadzając w miejsce art. 85 § 3 kk nowe jednostki redakcyjne, a mianowicie przepisy art. 85 § 3 i § 3a kk. Przepisy te obowiązują od dnia 15 kwietnia 2016r. na mocy art. 7 pkt 10 ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016r. poz. 437).

W związku z powyższym w niniejszej sprawie, sąd musiał w sposób prawidłowy stosować art. 4 § 1 kk i rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu uprawomocnienia się wyroków dających podstawę do wydania wyroku łącznego. Z pewnością przepis art. 85 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. do 14 kwietnia 2016r. jest względniejszy w stosunku do stanu prawnego obowiązującego po 15 kwietnia 2016r., gdyż zawiera znacznie mniejsze ograniczenia w połączeniu kar wyrokiem łącznym.

Odnosząc te uwagi do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w odniesieniu do skazanego K. P. zachodziły w pełni warunki do wydania wyroku łącznego i połączenia nim także jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu w sprawie II K 201/16 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie o sygn.. akt II K 49/16, za przestępstwo z art. 242 § 2 kk popełnione w dniu 28 kwietnia 2015r. i przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 21 kwietnia 2015 roku z pozostałymi karami wskazanymi w punkcie 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów podlegały wyłącznie kary, w tym kary łączne, orzeczone wobec K. P. w wyroku:

- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 10 lutego 2009r., **sygn. akt II K 71/08**,
- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 30 czerwca 2011r., **sygn. akt II K 69/11**,
- Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 5 lipca 2016r., **sygn. akt II K 201/16**,
- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 lipca 2016r., **sygn. akt II K 49/16**, które nie zostały jeszcze wykonane w całości.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. Zasadę tę stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec K. P. mieści się w granicach od 5 lat pozbawienia wolności (najsurowsza kara orzeczona wyrokiem w sprawie II K 71/08) do 8 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności (5 lat pozbawienia wolności w sprawie II K 71/08, 1 rok i 1 rok pozbawienia wolności w sprawie II K 69/11, 5 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie II K 201/16 i 1 rok pozbawienia wolności w sprawie II K 49/16).

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku i w poprzednim stanie prawnym Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec K. P..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej

społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona w tej sytuacji co do K. P., godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym.

Przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popęlnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziło do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)).

Sąd miał też na względzie, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 kwietnia 2014 roku w sprawie IIAKa 98/14, LEX nr 1473943).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Odnosząc to do granic kary łącznej orzekanej w ramach przepisów zarówno sprzed 1 lipca 2015 roku, jak i po tej dacie, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, a przede wszystkim zachowanie skazanego w czasie odbywania dotychczasowych kar pozbawienia wolności Sąd uznał, że zasadna jest ocena, iż kara łączna winna być wymierzona K. P. z zastosowaniem zasady asperacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec K. P. w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar.

Oceniając prognozę kryminologiczną wobec skazanego K. P. oraz skuteczność zabiegów resocjalizacyjnych Sąd odniósł się do przede wszystkim do opinii o skazanym z jednostki penitencjarnej, choć nie ograniczał się tylko do zachowania K. P. z ostatnich kilku lat odbywania kary pozbawienia wolności, lecz ocenił całość zachowania skazanego zarówno na wolności, jak i podczas odbywania kary. W Zakładzie Karnym w G. oceniono jego zachowanie jako wysoce naganne, albowiem był on kilkudziesięciokrotnie karany dyscyplinarnie, choć był również nagradzany. Opinia z zakładu karnego upoważnia do stwierdzenia, że skazany K. P. nie posiada dodatkowo prognozy kryminologicznej, a także świadczy o tym, że nie osiągnięto wobec niego wszelkich celów wychowawczych i zapobiegawczych. Na przestrzeni ostatnich 6 lat poprzedzających rozpoczęcie odbywania kar pozbawienia wolności, czyli w latach 2001-2007 skazany K. P. dopuścił się szeregu umyślnych przestępstw przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym: mieniu, obrotowi gospodarczemu, życiu i zdrowiu, porządkowi publicznemu oraz przestępstw skarbowych. Niniejszym wyrokiem łącznym objęto kary orzeczone za 10 czynów. Świadczy to o wysokiej demoralizacji skazanego, która dobitnie wyraziła się w popełnianiu kolejnych przestępstw w krótkim czasie po opuszczaniu zakładu karnego (21 kwietnia 2015 roku, tj. 3 dni po udzieleniu przepustki), a wręcz przemawiało za tym, że popełnianie przestępstw przez K. P. jest dla niego sposobem na życie i utrzymanie.

Co więcej, w okresie odbywania kary pozbawienia wolności skazany K. P. nie powrócił do zakładu karnego z udzielonej przepustki został do niego doprowadzony po zatrzymaniu w dniu 24 listopada 2015 roku. Został za to przestępstwo skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z 5 lipca 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 201/16. Zachowanie to przekonywało także o wyjątkowej niepoprawności skazanego K. P., nieskuteczności dotychczasowych zabiegów resocjalizacyjnych i braku poszanowania dla norm prawnych.

Mając na uwadze powyższe, powołane okoliczności wskazują nie na postęp resocjalizacji, lecz na dostosowanie się K. P. do warunków pozbawienia wolności.

Z kolei analiza związku podmiotowo – przedmiotowego przypisanych skazanemu K. P. przestępstw, nie pozwala przyjąć, że był to związek ścisły i nieprzerwany. Połączeniu podlegały bowiem kary za przestępstwa popełnione przeciwko różnym dobrom chronionym (mieniu, obrotowi gospodarczemu, zdrowiu i życiu, porządkowi publicznemu i wolności, wymiarowi sprawiedliwości), a także w różnym czasie (na przestrzeni ponad 6 lat). Oczywiście, przeważały przestępstwa przeciwko mieniu, lecz nie można przyjąć, że podobieństwo popełnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ może również świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego (por. postanowienie SN z dnia 5.01.2011r. sygn. II KK –172/10, OSNKW 2011, z. 2, poz. 13).

Uwzględniając rodzaj i zakres popełnionych przez skazanego przestępstw, orzeczenie kary łącznej nie może stanowić dla skazanego swoistej premii, niwecząc cele jakie przyświecały sądom wymierzającym poszczególne kary jednostkowe. Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że przepisy art. 85 kk i art. 86 kk określają w sposób ogólny zasady orzekania kary łącznej, lecz nie zawierają nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego. Racjonalizacja kary orzekanej w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie karania i mieć charakteru jednokierunkowego (por. wyrok SN z 21.08.2007r. sygn. II KK 96/07, OSNKW 2008, z. 1, poz. 6; podobnie postanowienie SN z 23.01.2007r. sygn. IV KK 459/06, Prokuratura i Prawo 2007/5/1).

Należy podzielić te stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z dnia 20 maja 2008r. sygn. II AKa-129/08, że „wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popołnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem jak wskazano wyżej całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i

przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego” ((...) SA w K. 2008/3/8).

Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec K. P. zasady asperacji winna być wymierzona kara łączna 8 lat pozbawienia wolności.

Dokonując ponownie porównania sytuacji prawnej K. P. pod względem względności ustawy karnej, Sąd nie pominął, że wskazana kara łączna, jest bliska górnej granicy kary możliwej do wymierzenia wobec skazanego w ramach przepisów obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 roku.

Jednakże, w tym miejscu zaznaczenia wymagało, że w dalszym ciągu swych zważań w polu swej uwagi Sąd miał na względzie jeszcze dalsze konsekwencje dokonania wyboru ustawy względniejszej dla K. P..

Podkreślenia bowiem z całą mocą wymaga, że ustawą "względniejszą dla sprawcy", jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy (uchwała Sądu Najwyższego z 12 marca 1996 roku w sprawie I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16). Przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się bowiem pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2001 roku w sprawie V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001).

Kierując się zatem tymi wskazaniem Sąd zwrócił uwagę na to jaka kara byłaby faktycznie do odbycia przez K. P., przy wyborze każdego z porządków prawnych.

I tak, jak wskazano wyżej dokonując wyboru przepisów obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 roku, nawet przy orzeczeniu kar łącznych z zastosowaniem wobec skazanego zasady absorpcji i wymierzeniu wobec niego kary łącznej w minimalnym rozmiarze, tj. 1 roku pozbawienia wolności, do wykonania pozostałaby jeszcze kara 5 lat pozbawienia wolności (z zaliczeniem okresu od 16 lipca 2008 roku do 6 sierpnia 2008 roku, od 23 listopada 2011 roku do 21 kwietnia 2015 roku i od 23 listopada 2015 roku) oraz kary po 1 roku pozbawienia wolności (z zaliczeniem 6 sierpnia 2011 roku, 8 listopada 2011 roku i okresu od 16 kwietnia 2007 roku do 25 października 2007 roku) z uwagi na to, że łącznie nie podlegały kary w sprawie II K 71/08 i II K 69/11. Kary te w całości podlegają odrębnemu wykonaniu, co nie może mieć miejsca w wypadku zastosowania przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Łącznie skazany musiałby odbyć jeszcze minimum 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności.

Natomiast przy orzeczeniu kar łącznych z zastosowaniem wobec skazanego zasady kumulacji i wymierzeniu wobec niego kary łącznej w maksymalnym rozmiarze, tj. 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, do wykonania pozostałaby jeszcze kara 5 lat pozbawienia wolności (z zaliczeniem okresu od 16 lipca 2008 roku do 6 sierpnia 2008 roku, od 23 listopada 2011 roku do 21 kwietnia 2015 roku i od 23 listopada 2015 roku) oraz kary po 1 roku pozbawienia wolności (z zaliczeniem 6 sierpnia 2011 roku, 8 listopada 2011 roku i okresu od 16 kwietnia 2007 roku do 25 października 2007 roku) z uwagi na to, że łącznie nie podlegały kary w sprawie II K 71/08 i II K 69/11. Kary te w całości podlegają odrębnemu wykonaniu, co nie może mieć miejsca w wypadku zastosowania przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Łącznie skazany musiałby odbyć jeszcze minimum 2 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

W tej sytuacji pozostająca do odbycia dla skazanego kara (de facto 2 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności), mimo orzeczenia jej w wyższym rozmiarze niż kara łączna w dawnym porządku prawnym będzie niższa aniżeli suma wszystkich pozostałych dla skazanego do wykonania kar pozbawienia wolności.

Reasumując, uwzględniając całość uregulowań, uznać należy, że względniejszą ustawą dla K. P. jest ustawa obowiązująca po 1 lipca 2015 roku (do 15 kwietnia 2016 roku).

Tym samym w oparciu o te przepisy Sąd wymierzył K. P. karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, łącząc kary jednostkowe i kary łączne.

Na podstawie art. 577 kpk i art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej Sąd zaliczył K. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach: Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II K 71/08 od 16 lipca 2008 roku do 6 sierpnia 2008 roku, od 23 listopada 2011 roku do 21 kwietnia 2015 roku i od 23 listopada 2015 roku oraz Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie II K 69/11 w dniu 6 sierpnia 2011 roku, 8 listopada 2011 roku i od 16 kwietnia 2008 roku do 25 października 2007 roku.

W pozostałym zakresie Sąd uznał, że wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na brak podstaw do objęcia wyrokiem łącznym, na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności orzeczone przez Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie w sprawach z pkt 1 – 5 sentencji.

W oparciu o przepisy art. 624 § 1 kpk zwolniono skazanego K. P. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa. W tym zakresie uwzględniono stan osobisty, rodzinny i majątkowy skazanego, a przede wszystkim to, że orzeczono wobec niego bezwzględną karę pozbawienia wolności, która w znaczny sposób ogranicza jego możliwości zarobkowe.